

SAVU POPA

Poeme

Atunci am înțeles,

Tăcerea din ochii mamei,
un meteorit prăbușit
pe
pământ,

Cine, mai târziu, i-ar recunoaște
rămășițele calde, colorate.

Cine s-ar întoarce în acel loc,
înainte de începerea ninsorii.

Ne vom strânge

În brațe

Atât de puternic

Încât inimile noastre

Vor răcni ca leii.

Îmi cronometram visele,

al doilea tot timpul mai lung decât primul,/

al treilea,

odată cu zgomotul
de fiare la prima oră,
în cimitirul vesel de mașini.
geamurile umezite aminteau de retina bătrânei

În tot blocul liniștea
liftul blocat când rochia,
pantofii te strângeau mai tare.

Ajungea apa la osul ghiveciului cu mușcate,
pielea mi se făcea de găină.
carnea îmi rodea propriile oase.

Încă așteptam să descopere ăștia viață și pe alte planete,
colecționarii de plante rare să fie primii care să ne spună
nu despre sfârșitul lumii,
ci despre începutul altei lumi,

Următorul război rece să apară
când ne vom da
seama că luna e un fals satelit al pământului
și poezia pe fiecare să ne facă
să simțim că pielea pe dinăuntru e plină de țepi.

Rădăcinile casei, tentacule închise, încleștate

Vine mama, ca în fiecare dimineață, dă jaluzeaua la o parte, ne așteptăm să vedem ceva dincolo de cer, de nori, de păsări, de lumina asta ca un sânge închegat peste amestecul de culori reci. Lucrurile, la fel, neclintite. Pe muchiile din noi, un șir de insecte cară fiecare un bob de ceva. Pe muchiile ierbii, aerul palpită, precum privirea cu mișcări de linx dincolo de ochii închiși. Apoi, pe coaja unui lemn, două pete maronii sub forma ochilor, lemnul vede în ceață. Rădăcinile casei,

tentacule închise, încleștate. (din volumul *Noaptea mea de insomnie*, Ed. Cartea Românească, 2018)

Trăim
viața pe fragmente
amestecate între ele
de mâini aspre,
care nu sunt de aici.

Aglomerățiile urbane ne apasă,
precum serile lungi de iarnă
apasă resturi ale tavanelor unor case
părăsite,
gata să le prăbușească.

Ne comportăm ca niște insecte
intrate în golul de aer
prevăzut
Cu gratii ieșite
din respirațiile noastre.

Strania senzație,
uitându-ne
la această lume
care a fost creată
cu ajutorul
dicteului automat

O liniște
În urma căreia
Au rămas
Ruine.

Mereu încalc
Regulile de circulație
Din inima ei

Să te îndrăgostești
Înseamnă
Să treci
Pe fusul orar
Al altei inimi.

Să respiri
La intervale de aer
Străbătute
De impulsuri reci
Ca oasele descoperite
În pivnița unde
Absența de lungă durată
A căpătat deja consistență,
Miros de mucegai.

Te străduiești,

Speri,

Te repeți.

În zădar în colbul minții.

Vei rămâne

Aceeași verigă slabă
Din sistemul nervos
Al binelui.

Te prezinți
În fața lumii
Cu mintea odihnită,
Atât de odihnită,
Cu cât este mai uscată,

Un ghem electric din fire de praf
Rostogolindu-se în susul și-n josul
Podelei îmbrăcate
În piele umană.

Liniile paralele ale avioanelor,
Venele cerului la vedere.

Amintirile seamănă cu un film mut

noaptea dispare atunci când cineva se apucă să răzuiască întunericul de pe cer, ziua aleargă pe pământ, o insectă în lumina puternică a soarelui, amintirile seamănă tot mai mult cu filmele mute, văzute de la coadă la cap, gândurile și se amestecă, precum stalagmitele cu stalactitele când se topesc în peșteră.

Într-un poem, rețeta tinereții nesfârșite presupune să bei zilnic acel ceai făcut din rădăcinile casei tale.